

Sygn. akt II KK 201/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jarosław Matras

SSA del. do SN Dariusz Czajkowski

Protokolant Marta Brylińska

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Lucjana Nowakowskiego
w sprawie **Z. T.**

w przedmiocie wyroku łącznego

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 1 października 2014 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść skazanego
od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w T.

z dnia 2 kwietnia 2014 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego
rozpoznania Sądowi Rejonowemu w T.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w T. wyrokiem łącznym z dnia 2 kwietnia 2014 r., sygn. II K 1195/13, połączył kary orzeczone wobec Z. T. wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w O. z dnia 24 czerwca 2013 r., sygn. akt II K 341/13, za czyn z art. 178a § 1 k.k. popełniony w dniu 26 kwietnia 2013 r. - 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby; na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzono grzywnę w wysokości 30 stawek dziennych po 20 zł jedna stawka oraz orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 lat;
2. Sądu Rejonowego w T. z dnia 25 czerwca 2013 r., sygn. II K 453/13, za czyn z art. 178a § 1 k.k. popełniony w dniu 27 kwietnia 2013 r. - 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie oraz orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat,

- orzekając w konsekwencji karę łączną 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby; na podstawie art. 90 § 2 k.k. w zw. z art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzekł środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 5 lat; wyroki opisane punktach I i II w części dotyczącej kar pozbawienia wolności, ograniczenia wolności oraz orzeczonych środków karnych w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego uznał za pochłonięte przedmiotowym wyrokiem łącznym, a w pozostałym zakresie pozostawił je do odrębnego wykonania.

Wyrok powyższy, wobec niewniesienia środka odwoławczego, uprawomocnił się w dniu 10 kwietnia 2014 r.

Kasację na niekorzyść skazanego Z. T. wniósł Prokurator Generalny zaskarżając powyższy wyrok w całości i na podstawie art. 523 § 1 k.p.k., art. 526 § 1 k.p.k., art. 537 § 1 i 2 k.p.k., art. 532 § 1 k.p.k. zarzucił rażące i mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisu prawa karnego procesowego, tj. art. 410 k.p.k., polegające na pominięciu przez sąd wynikającej z materiału dowodowego i mającej istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia okoliczności

co do treści prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w T., wydanego w dniu 20 listopada 2013 r. wobec Z. T., w sprawie sygn. akt II K 453/13 i błędnym przyjęciu, iż prawomocnym orzeczeniem w tej sprawie jest wyrok nakazowy z dnia 25 czerwca 2013 r., podczas gdy orzeczenie to utraciło moc na skutek wniesienia sprzeciwu, w wyniku czego podstawę orzeczenia kar łącznych stanowiły kara i środek kamy, które z mocy prawa zostały uznane za niebyłe, zamiast orzeczonych w tej sprawie kary i środka karnego w prawomocnym wyroku z dnia 20 listopada 2013 r. W konkluzji prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w T.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego jest zasadna, ponieważ wyrok łączny zapadł z rażącym naruszeniem prawa procesowego.

Z analizy akt sprawy, w tym z treści protokołu rozprawy głównej z dnia 2 kwietnia 2014 r. (k.20v) wynika, iż Sąd Rejonowy w T. dysponował aktami obu prawomocnie zakończonych wobec Z. T. postępowań, tj. Sądu Rejonowego w O. o sygn. II K 341/13 i Sądu Rejonowego w T. o sygn. II K 453/13, które następnie ujawnił i zaliczył do materiału dowodowego (k. 20v). Sąd uznał, że prawomocnym wyrokiem skazującym, wydanym w sprawie sygn. II K 453/13 Sądu Rejonowego, był wyrok nakazowy z dnia 25 czerwca 2013 r., którym wymierzono Z. T. karę 6 miesięcy ograniczenia wolności i w efekcie błędnie wskazał istotne dla określenia kary łącznej dane wynikające z wydanego w tej sprawie prawomocnego wyroku. Z akt przedmiotowej sprawy wynika zaś, że wydany w dniu 25 czerwca 2013 r. wyrok nakazowy, wobec wniesienia przez prokuratora sprzeciwu, utracił moc (k. 28, 32-33 akt sprawy II K 453/13). Po skutecznym wniesieniu sprzeciwu, Sąd Rejonowy rozpoznał sprawę na zasadach ogólnych i w dniu 20 listopada 2013 r. wydał wyrok, którym wymierzył Z. T. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, orzekł wobec niego grzywnę w wysokości 40 stawek dziennych po 10 zł każda, na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat, na podstawie art. 49 § 2 k.k. orzekł od skazanego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej

świadczenie pieniężne w wysokości 50 złotych (k. 49 akt II K 453/13). Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 28 listopada 2013 r.

Wskutek powyższego błędu podstawą rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie stały się okoliczności nie znajdujące potwierdzenia w treści prawomocnego wyroku skazującego Z. T., wydanego w sprawie sygn. II K 453/13, które to orzeczenie zostało przez sąd pominięte, a zatem procedowanie sądu w zakresie połączenia kar orzeczonych w wyrokach wydanych w sprawach o sygn. II K 341/13 i II K 453/13 obarczone było rażącym uchybieniem art. 410 k.p.k.

Konsekwencją tego uchybienia stało się objęcie wyrokiem łącznym skazania, które z mocy prawa, zgodnie z art. 506 § 3 k.p.k., straciło moc, a tym samym wynikająca z tego orzeczenia kara, jak i środek kamy nie istniały.

Opisane uchybienie Sądu miało rażący charakter i mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku łącznego z dnia 2 kwietnia 2014 r. Prawdłowo, przedmiotem rozważań w zakresie możliwości wymierzenia ewentualnej kary łącznej winny być bowiem kary: 4 miesięcy pozbawienia wolności (kara orzeczona w sprawie II K 341/13) i 6 miesięcy pozbawienia wolności (kara orzeczona w sprawie II K 453/13) – obie z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, zamiast kary 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem i kary 6 miesięcy ograniczenia wolności.

Konsekwencją powyższego stanu rzeczy stała się konieczność uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu w T. do ponownego rozpoznania.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.